

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **MPM – QUALITY v. o. s.**, se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, zastoupená JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Jaselská 202/19, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. O-535869/D18105084/2018/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2022, č. j. 9 A 25/2019-144,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 9. 12. 2016 (dále též „rozhodný den“) podala žalobkyně u žalovaného přihlášku slovního označení ve znění „PRIMKY“ (dále jen „přihlašované označení“ nebo „napadená přihláška“). Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 5. 10. 2018, č. j. O-535869/D17041593/2017/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), přihlášku zamítl na základě námitek společnosti ELTON hodinářská, a. s., se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují (dále jen „společnost ELTON“ nebo „namítající osoba“), uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „ZOZ“). Dle tohoto ustanovení se *přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu* (pozn. NSS: Úřadu průmyslového vlastnictví) *tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.*

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který předseda žalovaného napadeným rozhodnutím zamítl. Žalobkyně nejednala v dobré víře, jelikož k ochraně přihlásila označení, o němž musela vědět, že je spjato s namítající osobou. Dále žalovaný konstatoval absenci liberačních důvodů na straně žalobkyně a možnost vzniku újmy na straně namítající osoby.

[3] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila správní žalobou, která byla nyní napadeným rozsudkem rovněž zamítnuta. Městský soud uvedl, že se žalobkyně, žalovaný i společnost ELTON dovolávají řady okolností, ke kterým došlo až po podání napadené přihlášky, tedy po rozhodném dni, a které jsou tedy pro posouzení dobré víry žalobkyně irelevantní. Tyto okolnosti městský soud konkrétně vyjmenoval a uvedl mezi nimi (mimo jiné): (a) rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci žalobkyně ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018-242 (dále jen „rozsudek NSS z listopadu 2020“), jímž Nejvyšší správní soud zrušil předcházející rozsudek městského soudu, rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy o prohlášení slovní grafické ochranné známky PRIM č. 165917 (dále jen „OZ č. 165917“) žalobkyně za neplatnou, a to mimo jiné z důvodů nesprávného právního posouzení, nepřezkoumatelnosti a procesních pochybení žalovaného (pozn. NSS: Společnost ELTON se domáhala určení neplatnosti pro dotčení svých autorských práv, žalovaný však nad rámec řízení posuzoval neplatnost s ohledem na klamavost a nedobrou víru a žalobkyni s tímto nesrozuměl. Nejvyšší správní soud dále městskému soudu vytknul nesprávné posouzení otázky „zápisné nezpůsobilosti“); (b) rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 1. 2019, č. j. 16 C 14/2016-679, jenž řešil autorství loga „PRIM“ a (c) usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017, č. j. 3 Cmo 55/2017-96, o zamítnutí návrhu namítající osoby na vydání předběžného opatření směřujícího vůči žalobkyni (dále jen „usnesení VS z května 2017“). Městský soud proto nevyhověl důkazním návrhům žalobkyně k prokázání skutečností nastalých až po rozhodném dni.

[4] Městský soud nepřisvědčil názoru žalobkyně, že rozsudek NSS z listopadu 2020 zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného o neplatnosti OZ č. 165917 s účinky *ex tunc*. Své závěry opřel o rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2017, č. j. 3 Azs 91/2016-46, podle něhož zrušení rozhodnutí správním soudem má účinky toliko *ex nunc*, tedy působí výlučně do budoucna.

[5] Skutkový stav k rozhodnému dni (tj. 9. 12. 2016) městský soud shrnul tak, že

a) Společnost ELTON byla vlastníkem kombinované ochranné známky EU č. 3531662 (dále též „namítaná ochranná známka EU“)

O tom žalobkyně musela vědět, neboť již dne 18. 9. 2007 podala návrh na její prohlášení za neplatnou.

b) Společnost ELTON byla jako právní nástupce ELTON, n. p., oprávněným uživatelem grafického loga PRIM v podobě odpovídající podnikové normě PN 01 (dále také jen „namítané označení“).

pokračování

PRIM

O tom, že namítané označení (grafické logo PRIM) bylo užíváno národním podnikem ELTON i dalšími jeho právními nástupci, žalobkyně věděla, neboť podniká ve stejném oboru a vede s namítající osobou ohledně užívání tohoto (a dalších) označení řadu sporů.

c) Žalobkyně byla vlastníkem slovní grafické ochranné známky OZ č. 165917.

PRIM

Ochranná známka OZ č. 165917 však byla žalovaným pravomocně prohlášena za neplatnou rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 17. 10. 2014, č. j. O-53821/D30977/2014/ÚPV (dále jen „rozhodnutí předsedy z října 2014“). V době podání napadené přihlášky i v době vydání rozhodnutí o rozkladu bylo toto rozhodnutí „součástí skutkového stavu“, jenž byl relevantní z hlediska posouzení dobré víry žalobkyně. Pro rozhodnutí platila presumpce správnosti a vyvolávalo zákonem stanovené právní následky - na jeho základě bylo nutno na OZ č. 165917 k rozhodnému dni nutno hledět, jako by nikdy nebyla zapsána (§ 32 odst. 4 ZOZ). V rozhodnutí předseda žalovaného mimo jiné potvrdil, že společnosti ELTON svědčí práva k namítanému označení, a zdůvodnil proč.

d) Žalobkyně byla vlastníkem či spoluvlastníkem ochranných známek č. 152529, č. 153324, č. 208817, č. 249929 a č. 311604 ve znění PRIM, které nicméně nebyly zapsány pro náramkové hodinky ani jiné výrobky ze třídy 14 mezinárodního třídění výrobků a služeb (OZ č. 311604 byla rozhodnutím žalovaného a na něj navazujícím rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 9. 11. 2016 č. j. O-437539/D15076040/2015/UPV prohlášena za neplatnou pro náramkové hodinky). Nadto se v případě ochranných známek č. 152529, č. 153324, č. 208817, č. 249929 jednalo o ochranné známky v jiném provedení, odlišném od namítaného označení.

e) Žalobkyně byla přihlašovatelkou slovní ochranné známky PRIM č. spisu 487135. Tato ochranná známka však nebyla přihlášena pro náramkové hodinky ani jiné výrobky ze třídy 14.

[6] Městský soud zkoumal, zda byly naplněny podmínky pro konstatování nedostatku dobré víry dle rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008-195, č. 1665/2008 Sb. NSS. První podmínka byla naplněna tím, že žalobkyně věděla (nebo vzhledem k okolnostem měla vědět) o existenci ochranné známky či práva k označení společnosti ELTON. Žalobkyně též věděla o existenci namítaného označení a o tom, že bylo dlouhodobě užíváno národním podnikem ELTON, a všemi jeho právními nástupci.

[7] Dále byla dle městského soudu naplněna i druhá podmínka nedostatku dobré víry žalobkyně, neboť společnost ELTON byla napadenou přihláškou dotčena v právu užívat namítané označení ve spojení s náramkovými hodinkami. Toto právo jí svědčilo z titulu vlastnictví namítané ochranné známky EU a dále z titulu uživatele, byť nezapsaného, namítaného označení grafického loga PRIM, které je k označování náramkových hodinek vyráběných v podniku v Novém Městě nad Metují užíváno již několik desetiletí. Zápisem

přihlášeného označení do rejstříku by mohlo pro vysokou podobnost tohoto označení s namítaným označením a s namítanou ochrannou známkou EU dojít k záměně se společností ELTON. Dále by žalobkyně mohla získat neoprávněnou tržní výhodu, jelikož by tímto využila dlouholeté tradice označení PRIM a jeho užívání pro náramkové hodinky, přestože se na jejím vybudování nepodílela. Žalobkyně také nemá žádný vztah k tradičním výrobcům prvních československých/českých hodinek označovaných namítaným označením, grafickým logem PRIM, a veřejností důvěrně nazývaných „primky“.

[8] Městský soud dále konstatoval, že podání napadené přihlášky bylo projevem nerespektování rozhodnutí předsedy z října 2014 ze strany žalobkyně. Městský soud korigoval závěry žalovaného s tím, že za projev zlé víry nelze označit intenzivní obranu domnělých práv žalobkyně v řízeních před žalovaným či soudy. Zlá víra žalobkyně však podle městského soudu tkví v tom, že podání napadené přihlášky bylo motivováno snahou obejít negativní právní následky vyplývající pro ni z rozhodnutí předsedy z října 2014, v jehož důsledku byla OZ č. 165917 pravomocně prohlášena za neplatnou. Žalobkyně v reakci na to podala přihlášku pro ochrannou známku „PRIMKY“ využívající dominantní slovní prvek „PRIM“ v souvislosti s náramkovými hodinkami.

[9] Městský soud dále uvedl, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně prokázání důvodu, který by podání napadené přihlášky ospravedlnil. Neobstálo její tvrzení, že tímto důvodem byly skutečnosti zakládající její právo k užití označení „PRIM“ v podobě odpovídající namítanému označení a právo k označení „PRIMKY“ s využitím dominantního prvku „PRIM“ spojeného s dlouhodobým užíváním společností ELTON. Těmito skutečnostmi měly být zejména vlastnictví jejich dalších ochranných známek, namítané rozhodnutí správních či soudních orgánů nebo titul nabytí výlučného práva užívat autorská díla vytvořená Mgr. J. R., o jehož sporném a neprokázaném autorství namítaného označení žalobkyně věděla. Žalovaný totiž uvedl důvody popírající tvrzení o autorství Mgr. R. v rozhodnutí předsedy z října 2014. Žalobkyně ani netvrdí, že by v době do podání napadené přihlášky nastala nějaká zásadní změna, která by otázku sporného autorství k předmětnému logu PRIM vyjasnila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností s kasačními námitkami z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka spatřuje pochybení v postupu městského soudu, který neprovedl jí navrhané důkazy. Dále objasňuje své tvrzení v žalobě, dle kterého žalovaný nepostupuje rychle „i v ostatních věcech, a tedy shodným způsobem bez preferování některých účastníků a kauz“. Stěžovatelka nadále polemizuje se závěrem městského soudu, dle kterého má rozsudek NSS z listopadu 2020 pouze účinky do budoucna, a že k rozhodnému dni bylo relevantní rozhodnutí předsedy z října 2014, které aprobovalo rozhodnutí žalovaného o neplatnosti OZ č. 165917. Stěžovatelka má naopak za to, že tento rozsudek NSS má účinky *ex tunc*. To dovozuje z obsáhle citované judikatury kasačního soudu a Ústavního soudu i z některých pasáží samotného rozsudku NSS z listopadu 2020. Podle stěžovatelky rozhodnutí předsedy z října 2014 a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného trpělo tak zásadními vadami, že je „svým způsobem ani za rozhodnutí považovat nelze“. Navíc v důsledku

pokračování

rozsudku NSS z listopadu 2020 došlo k obnovení platnosti OZ č. 165917 i s datem její původní priority, tj. ode dne 11. 9. 1984, a tato ochranná známka platí od počátku.

[12] Stěžovatelka odmítá konstatování městského soudu, že společnost ELTON byla uživatelem loga PRIM. Městský soud měl zkoumat, zda byla společnost ELTON uživatelem oprávněným a na základě jakého právního titulu. Fakticky tím městský soud označil zlou víru za notorietu. Bez ohledu na prohlášení OZ č. 165917 za neplatnou stěžovatelce svědčila práva k tomuto označení na základě dlouhodobého užívání, což potvrzuje usnesení VS z května 2017. Rozhodnutím předsedy z října 2014 nebylo stěžovatelce zakázáno tuto ochrannou známku užívat. Stěžovatelka též odmítá závěr městského soudu, že žalovaný postupoval dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pokud nejprve rozhodl o prohlášení OZ č. 165917 za neplatnou, a posléze vyhověl námitkám společnosti ELTON vůči přihlašovanému označení. Podle stěžovatelky v řízení o neplatnosti OZ č. 165917 žalovaný hodnotil stav ke dni podání přihlášky dne 11. 9. 1984, zatímco nyní je rozhodným dnem 9. 12. 2016 a námitkové důvody a právní úprava jsou odlišné.

[13] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že byla splněna i druhá podmínka pro konstatování nedostatku její dobré víry, tedy že společnost ELTON byla dotčena na svých právech. Argumenty městského soudu o dlouhodobém užívání namítaného označení ze strany společnosti ELTON stěžovatelka zpochybňuje s tím, že tvrzení právní předchůdci této společnosti vždy užívali označení PRIM pouze odvozeně, na základě licenčních smluv s vlastníkem ochranných známek, a užívání se tak nepřičítá nabyvateli, ale poskytovateli licence. Městský soud též ignoroval dlouhodobé užívání označení PRIM ze strany stěžovatelky a nevypořádal se s navrženými důkazy. Stěžovatelka dále tvrdí, že nemohlo dojít k žádné nežádoucí změně aktuálních tržních poměrů a matení spotřebitelské veřejnosti v důsledku hrozící záměny výrobků odlišných producentů. Toto zdůvodňuje tím, že užívala grafické logo PRIM dlouhodobě, od roku 2001, a byla navíc majitelem slovní známky PRIM registrované pro hodinky.

[14] K existenci „*liberačních důvodů*“ stěžovatelka uvádí, že jednak byla majitelkou OZ č. 165917 (byť byla později prohlášena za neplatnou), jednak byla majitelkou či spolumajitelkou známkové řady PRIM, včetně slovní známky PRIM (byť nezapsané pro náramkové hodinky). Odkazuje též na závěry usnesení VS z května 2017, dle kterého prohlášení OZ č. 165917 za neplatnou nemůže vést k závěru popírajícímu existenci užívání označení a další právo stěžovatelky označení PRIM užívat. Tyto argumenty o užívání sporného označení svědčily pro stěžovatelku již k rozhodnému dni. K autorství loga posledně uvedené ochranné známky stěžovatelka připouští, že k rozhodnému dni bylo autorství Mgr. R. (jehož se stěžovatelka dovolává) k logu sporné, avšak významnější je, že existují pochybnosti o autorství J. Ž. k logu dle podnikové normy PN 01 (tj. k namítanému označení). Své závěry opírá o znalecký posudek z roku 2015, ze kterého vyplývá, že autorem loga je Mgr. R. Městský soud se vůbec nezabýval celkovým užíváním namítaného označení jak stěžovatelkou, tak společností ELTON, a to zejména otázkou, komu je odvozené užívání namítaného označení na základě licence přičítáno.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve upozornil, že stěžovatelka sice městskému soudu vytýká, že neprovedl navrhované důkazy, avšak neupřesnily, jaké důkazy má na mysli. Zdůraznil, že rozhodným dnem je 9. 12. 2016, takže soud nemusel

provádět důkazy ke skutečnostem nastalým po tomto datu, což také v napadeném rozsudku uvedl.

[16] Žalovaný se též ztotožnil se závěrem městského soudu, že ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 3 Azs 91/2016-46, neodůvodňuje, aby zrušení prohlášení neplatnosti OZ č. 165917, ke kterému došlo rozsudkem NSS z listopadu 2020, mělo účinky *ex tunc*. Pro rozhodný den 9. 12. 2016 tak byla tato ochranná známka stále považována za neplatnou. Stěžovatelka zároveň nemůže argumentovat snahou o vybudování známkové řady, jelikož v tomto případě má převážít princip priority, který svědčí ve prospěch již existujících známkových práv společnosti ELTON.

[17] Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením stěžovatelky, že společnost ELTON užívala namítané označení jen odvozeně (na základě licenčních smluv). Žalovaný poukázal na právní nástupnictví této společnosti po ELTON národní podnik a jeho dalších právních nástupcích, kteří užívali označení PRIM originárně při výrobě náramkových hodinek. Stěžovatelka se na budování a udržování tohoto označení v povědomí veřejnosti nepodílela, neboť se hodinářskou výrobou začala zabývat až od roku 2003.

[18] Žalovaný nesouhlasil ani s liberačními důvody, které stěžovatelka uvedla. Stejně tak stěžovatelka nemůže odkazovat na autorství pana J. R., neboť toto autorství mu stále nebylo přiznáno či potvrzeno. Zároveň stěžovatelka prokazatelně věděla o existenci namítaného označení a namítané ochranné známky EU, které v té době vlastnila společnost ELTON. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Projednávaná věc je jednou z řady sporů týkajících se označení/loga/ochranné známky PRIM v různých provedeních, které stěžovatelka a společnost ELTON vedou před soudy v České republice, před orgány jiných států, stejně jako před orgány (ochrany duševního vlastnictví) Evropské unie. Pro doplnění kontextu souvisejících okolností lze tedy odkázat na rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2011, č. j. 9 As 10/2011-275, ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 As 258/2017-182, ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018-242, nebo novější ze dne 18. 10. 2023, č. j. 1 As 122/2022-89.

[22] Obdobné kasační námitky řeší také nejnovější rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2023, č. j. 3 As 52/2022-106, a ze dne 18. 10. 2023, č. j. 8 As 123/2022-119, na které Nejvyšší správní soud v následujících odstavcích bude odkazovat.

III.a Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[23] Nejvyšší správní soud se předně zabýval posouzením námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS.

pokračování

Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[24] Dle Nejvyššího správního soudu napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Městský soud v něm řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Není pravdou (jak tvrdí stěžovatelka), že by městský soud pouze převzal argumentaci žalovaného; naopak – městský soud provedl vlastní hodnocení žalobní argumentace a v jejím světle též analyzoval relevantní podklady ve správním spise.

[25] Konkrétně stěžovatelka vytýká městskému soudu, že neprovedl její důkazní návrhy. Vzhledem k rozsahu navrhaných důkazů však z této námítky není zřejmé, jaké důkazy měla stěžovatelka na mysli; v odkazovaném odstavci kasační stížnosti stěžovatelka již jen – shodně s městským soudem – konstatuje, že rozhodným dnem pro posouzení její dobré víry je 9. 12. 2016. V napadeném rozsudku (viz body 62. - 64. a 83.) městský soud srozumitelně vysvětlil, proč neprováděl důkazy, které považoval z hlediska dobré víry stěžovatelky za irelevantní. Zároveň se některé tyto důkazy týkaly událostí nastalých až po rozhodném dni.

[26] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud ignoroval její dlouhodobé užívání označení PRIM a že není zřejmé, jak se městský soud v této otázce vypořádal s důkazy - „*doklady o užívání označení „PRIM“ žalobcem*“ (viz str. 14 správní žaloby). Stěžovatelka opět tyto důkazy konkrétně nespecifikuje, avšak dle kasačního soudu pod tímto označením měla zřejmě na mysli doložené faktury o prodeji hodinek PRIM z roku 2002. Po prostudování soudního spisu vedeného u městského soudu a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že tyto faktury byly předloženy jako důkazy již ve správním řízení. Žalovaný tyto důkazy označil za irelevantní (viz str. 26 napadeného rozhodnutí). Žalovaný pak konstatoval, že se stěžovatelka hodinářskou výrobou dle údajů uvedených ve výpisu z obchodního rejstříku začala zabývat až od roku 2003, do té doby se materiálně na budování a udržování značky PRIM nepodílela a městský soud se tímto závěrem v bodě 75. napadeného rozsudku ztotožnil. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v žalobě v zásadě zopakovala argumentaci z rozkladu a doložila totožné důkazy, se dle Nejvyššího správního soudu městský soud s otázkou užívání dostatečně vypořádal. Nejvyšší správní soud nad to uvádí, že z faktur není možné dovodit, že označení PRIM stěžovatelka na svých hodinářských výrobcích využívala již od roku 2001, jak tvrdí v kasační stížnosti. Dle Nejvyššího správního soudu tedy nelze konstatovat, že by městský soud opomenul užívání označení PRIM stěžovatelkou. Naopak důkladně porovnal časová období, kdy se stěžovatelka a společnost ELTON zabývaly hodinářskou výrobou a budovaly a udržovaly tradici hodinek PRIM.

[27] Nad rámec Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pro podpoření své argumentace sama stěžovatelka uvádí rozporná tvrzení o tom, že byla v rozhodném dni majitelkou slovní známky PRIM registrované pro hodinky (viz bod 55. kasační stížnosti). V bodě 58. však toto tvrzení popírá s tím, že sice byla majitelkou slovní známky PRIM, byť tato pro hodinky nebyla zapsána. K rozhodnému dni byla stěžovatelka pouze přihlašovatelkou slovní OZ č. spisu 487135, která nebyla přihlášena pro náramkové hodinky ani jiné výrobky ze třídy

14. Také byla vlastníkem OZ č. 311604, tato však byla prohlášena pro náramkové hodinky za neplatnou.

[28] Dále stěžovatelka městskému soudu vytýká, že dostatečně neobjasnil, jak zohlednil délku užívání grafického loga PRIM společností ELTON a jejími právními nástupci, a pouze převzal závěry žalovaného. Městský soud se však k této záležitosti vyjádřil v bodech 73., 75. a 85. Městský soud osvětlil vztah právních předchůdců společnosti ELTON a odkázal zde na jím již vyslovené závěry ze svého rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 9 A 179/2013-145 (tento byl následně potvrzen rozsudkem NSS č. j. 1 As 258/2017-182, byť se NSS k otázce právních předchůdců výslovně nevyjádřil). Konkrétně v bodu 85. městský soud rozebral užívání grafického loga PRIM společností ELTON (před i po roce 1985, kdy byla zapsána OZ č. 165917). Městský soud tyto závěry považoval za nezbytné pro posouzení možného dotčení práv společnosti ELTON jako namítající osoby. Dle Nejvyššího správního soudu tedy z napadeného rozsudku jasně vyplývá, jakým způsobem byla zohledněna délka užívání grafického loga PRIM společností ELTON. Nejvyšší správní soud skutečnost, že se městský soud výslovně nezabýval problematikou „přičitatelnosti“ užívání namítaného označení na základě licence, nepovažuje za vadu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se totiž výslovně touto námitkou ani nemohl výslovně zabývat, jelikož tato otázka nebyla přímo namítána stěžovatelkou ve správní žalobě.

[29] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

III.b Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – význam rozsudku NSS z listopadu 2020

[30] Dle Nejvyššího správního soudu je jádrem sporu posouzení otázky, jaké jsou účinky rozsudku NSS z listopadu 2020, konkrétně zda tento rozsudek zrušil rozhodnutí předsedy z října 2014 s účinky *ex tunc*. Stěžovatelka dovozuje, že pokud měl rozsudek NSS z listopadu 2020 účinky *ex tunc*, zpětně (k rozhodnému dni) by odpadla rozhodnutí žalovaného o prohlášení OZ č. 165917 za neplatnou, takže by její dobrá víra k rozhodnému dni byla osvědčena.

[31] Jak již bylo výše nastíněno, obsahově stejná právní otázka byla již řešena v rozhodnutích NSS, č. j. 3 As 52/2022-106, odst. [37] až [45] a č. j. 8 As 123/2022-119, odst. [43] až [51]. V nich Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je nutno zohlednit § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování předsedy žalovaného o rozkladu byl stav takový, že existovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí předsedy z října 2014 a OZ č. 165917 byla prohlášena za neplatnou. Teprve následně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem NSS z listopadu 2020. Judikatura sice připouští několik výjimek z této zásady, a to například v situaci, ve které krajský (městský) soud posuzuje věc správního trestání a právní úprava se změní ve prospěch pachatele, či pro zachování principu *non-refoulement*. O tyto případy se však nyní nejedná, a proto k prolomení této zásady nedochází. Ostatně stěžovatelka žádné argumenty, kromě doslovné citace nepřiléhavých rozhodnutí správních soudů, proč by mělo dojít k prolomení této zásady, nenabídla.

[32] I pokud by Nejvyšší správní soud přisvědčil stanovisku, že rozsudek NSS z listopadu 2020 měl účinky zpětně (*ex tunc*), stále by to nic neměnilo na skutečnosti, že v době rozhodování předsedy žalovaného tento rozsudek neexistoval a předseda žalovaného tedy

pokračování

mohl, resp. musel vycházet ze svého rozhodnutí z října 2014, jímž potvrdil předchozí rozhodnutí žalovaného o neplatnosti OZ č. 165917. Dle rozsudku NSS č. j. 1 As 3/2008-195 totiž platí, že „z dikce § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ vyplývá, že případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky: případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv“. V obecnosti lze přisvědčit stěžovateli, že následkem zrušení rozhodnutí žalovaného (a jeho předsedy) o neplatnosti OZ č. 165917 je právní situace taková, že od právní moci rozsudku NSS z listopadu 2020 je stěžovatelka oprávněnou majitelkou („platné“) OZ č. 165917, ledaže žalovaný opět pravomocně rozhodne o její neplatnosti. Jak je ovšem uvedeno výše, jde o skutečnost nastalou po vydání nyní zkoumaného napadeného rozhodnutí, takže na posouzení jeho zákonnosti, a tedy i dobré víry stěžovatelky k rozhodnému dni, nemá dle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ žádný vliv.

[33] Nejvyšší správní soud dále dodává, že stěžovatelka naznačuje, že z rozsudku NSS z listopadu 2020 plyne nicotnost rozhodnutí předsedy z října 2014 (jak uvádí, toto rozhodnutí „svým způsobem ani za rozhodnutí považovat nelze“). Nicotnost zde však NSS nekonstatoval. Toto rozhodnutí (spolu s předcházejícím rozhodnutím žalovaného) bylo „pouze“ zrušeno jako nezákonné výrokem II. rozsudku NSS z listopadu 2020. Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nicotnosti, musel by to konstatovat ve výroku rozsudku a odpovídajícím způsobem to odůvodnit [§ 76 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) téhož zákona], což se nestalo.

III.c Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – zbylé kasační námitky

[34] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že vlastním jádrem nyní zkoumaných správních rozhodnutí i napadeného rozsudku je především to, že společnost ELTON (resp. její právní předchůdci) dlouhodobě, konzistentně a finančně nákladně budovala pověst namítané ochranné známky EU a označení PRIM pro náramkové hodinky. K tomu tato společnost předložila ve správním řízení množství důkazů, z nichž žalovaný i městský soud vycházeli při posouzení dobré víry stěžovatelky a které se stěžovatelce nepodařilo vyvrátit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 201/2021-37, odst. [22], uvedl, že otázka dobré víry zahrnuje zkoumání „úmyslu stěžovatelky [v dané věci byla tehdejší stěžovatelka též přihlašovatelkou kombinované ochranné známky, která byla prohlášena za neplatnou pro nedostatek její dobré víry – pozn. NSS], který nemohl odpovídat poctivým obchodním zvyklostem.“ Jak uvedeno výše, stěžovatelka se ovšem snaží v kasační argumentaci zdůraznit pouze izolované skutečnosti. Naopak bagatelizuje historii užívání namítaného označení ze strany namítající osoby, opomíjí její dlouhodobé kontinuální užívání tohoto loga pro označení náramkových hodinek, jakož i její „investice“ do hodnoty namítaného označení.

[35] Nejvyšší správní soud konstatuje, že úlohou správních orgánů a následně správních soudů je komplexně zhodnotit, zda stěžovatelka byla ve vztahu k přihlašováním označením vedena (a) legitimní snahou o zápis ochranných známek jako volných označení, anebo (b) spíše snahou takto získat práva k namítanému označení, o jehož existenci věděla, se snahou parazitovat na jeho pověsti, tedy zda byla konec konců vedena nepoctivými úmysly.

[36] Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje s hodnocením městského soudu v napadeném rozsudku, ve kterém městský soud poukázal nejen na „investice“ společnosti ELTON do namítaného označení, dlouhodobost a kontinuitu jeho užívání na náramkových

hodinkách, ale i na časovou souslednost podání napadené přihlášky poté, co starší OZ č. 165917 stěžovatelky byla prohlášena za neplatnou. Z toho městský soud správně dovodil, že nyní přihlašované označení bylo jen dalším „tahem“ stěžovatelky na poli řetězcích se sporů se společností ELTON.

[37] Dle Nejvyššího správního soudu nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že byla v dobré víře, jelikož při podání přihlášky dne 9. 12. 2016 byla přesvědčena o nesprávnosti rozhodnutí o neplatnosti OZ č. 165917, které bylo až později zrušeno rozsudkem NSS z listopadu 2020. Úmysl stěžovatelky jako přihlašovatelky v rozhodném dni je sice subjektivním prvkem, ten však musí být posouzen na základě objektivních okolností projednávaného případu. Neexistence dobré víry přihlašovatelky musí být posuzována globálně, a to s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům projednávaného případu (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 6. 2009 ve věci C-529/07 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG, bod 37, 42). I pokud se ze subjektivního hlediska stěžovatelka při podání napadené přihlášky cítila být v dobré víře, objektivně v projednávané věci existovaly pochybnosti (rozhodnutí o neplatnosti OZ č. 165917, skutečnost, že stěžovatelka vedla nespočet sporů před správními orgány a soudy o užívání označení/ochranné známky PRIM v různých provedeních, sporné autorství loga PRIM), které vedly k závěru o absenci její dobré víry.

[38] Stěžovatelka zpochybňuje argumenty městského soudu o dlouhodobém užívání namítaného označení ze strany společnosti ELTON s tím, že tvrzení právní předchůdci této společnosti vždy užívali označení PRIM pouze odvozeně, na základě licenčních smluv s vlastníkem ochranných známek. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelka jen opakuje žalobní argumentaci a pomíjí vysvětlení v bodech 85. a 86. napadeného rozsudku, v nichž městský soud správně odůvodnil, proč tvrzené „odvozené“ užívání nepovažuje za významné. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, dle kterého byla splněna druhá podmínka, a to dotčení práva společnosti ELTON užívat namítané označení ve spojení s náramkovými hodinkami, a to ze dvou důvodů. Zaprvé společnost ELTON byla nepochybně přihlašovaným označením dotčena jakožto originární vlastník namítané ochranné známky EU, která byla zapsána dne 17. 3. 2005, a byla tak ve vztahu k nyní přihlašovanému označení ve znění „PRIMKY“. Zadruhé byla společnost ELTON dotčena z titulu dlouhodobého uživatele grafického loga PRIM jako nezapsaného označení. Právní předchůdci společnosti ELTON sice namítané označení později od roku 1985 užívali na základě licence, posouzení dotčení práv se však vztahovalo především k užívání namítaného označení ze shora uvedených důvodů. Ani odvozené užívání neoslabuje skutečnost, že tato společnost namítané označení řádně a dlouhodobě ve své výrobní a obchodní činnosti používala a budovala tak jméno značky PRIM. Druhá podmínka nedostatku dobré víry, tedy dotčení práv společnosti ELTON, byla dostatečně prokázána a Nejvyšší správní soud se se závěry městského soudu v této otázce plně ztotožňuje.

[39] Stěžovatelka dále uvádí, že rozhodnutím předsedy z října 2014 a jemu předcházejícím rozhodnutím žalovaného jí nebylo zakázáno dotčenou ochrannou známkou OZ č. 165917 užívat. K tomuto dílčímu argumentu Nejvyšší správní soud konstatuje, že byt' jde o pravdivé tvrzení, neboť prohlášení o neplatnosti ochranné známky OZ č. 165917 takové účinky dle zákona nemá, toto triviální konstatování nemůže osvědčit dobrou víru stěžovatelky. Z její argumentace ani není zřejmé, v čem konkrétně by toto tvrzení mělo být pro její dobrou víru přínosné. Dobrou víru stěžovatelky nelze založit jen na faktickém („nezakázaném“) užívání určitého označení odpovídajícího ochranné známce, která byla k rozhodnému dni shledána

pokračování

neplatnou, nadto v době, ve které společnosti ELTON svědčila práva k namítané ochranné známce EU pro stejné výrobky (náramkové hodinky).

[40] K usnesení VS z května 2017 postačí uvést, že v něm vrchní soud pouze rozhodoval o splnění či nesplnění podmínek pro nařízení předběžného opatření (se závěrem o jejich nesplnění). Nerozhodoval ovšem v meritu věci; pouze k odvolání navrhovatelky (společnosti ELTON) potvrdil usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí jejího návrhu na vydání předběžného opatření směřujícího vůči odpůrkyni (stěžovatelce). Stěžovatelka však nemůže z rozhodnutí ve věci návrhu na nařízení předběžného opatření vyvozovat závěry ohledně toho, zda podle vrchního soudu měla či neměla „*právo z dlouhodobého užívání označení PRIM v předmětné grafické podobě na hodinkách*“, jak činí v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje též se závěrem městského soudu, že citované usnesení je z května 2017, takže bylo vydáno až po rozhodném dni, a tedy nesvědčí pro dobrou víru stěžovatelky v době podání napadené přihlášky ani z tohoto časového důvodu (shodně např. rozsudek NSS č. j. 3 As 52/2022-106, odst. [62], č. j. 8 As 123/2022-119, odst. [68]).

[41] Co se týče kasační námitky týkající se autorství namítaného označení, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu. Tvrzené autorství J. R. k předmětnému logu je sporné, což sama stěžovatelka v kasační stížnosti připouští. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka si musela být této spornosti vědoma, nemohla být na jejím základě v dobré víře, že je oprávněna k užití namítaného označení a k podání napadené přihlášky. Zda je sporné také autorství J. Ž., považuje Nejvyšší správní soud v dané věci za bezvýznamné.

[42] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že žalovaný postupoval správně dle § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého má správní orgán dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný ve správním řízení vzal v potaz i jiné ochranné známky stěžovatelky (např. OZ č. 165917) a vlastní předchozí rozhodnutí, která se týkala totožných účastníků. Z této skutečnosti však nelze vyvodit, že tato rozhodnutí bez dalšího převzal. Sama stěžovatelka správně poukazuje na to, že v řízení o neplatnosti OZ č. 165917 se nejednalo o skutkově shodné případy. V rozsudku NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014-120, odst. [33] se uvádí, že „*posuzování podobnosti ochranných známek představuje odbornou činnost, jejíž výsledek je zpravidla odvislý jednak – a to především – od posouzení celkového vyznění zapisovaných označení, jednak také od posouzení jejich jednotlivých detailů. Městský soud (a ostatně i předseda žalovaného) v této souvislosti správně uvedl, že „každé (námitkové) řízení je individuální a při rozhodování v něm hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou brát i drobné rozdíly*“. Tato skutečnost je přitom pro hodnocení „*obdobnosti*“ jednotlivých známkoprávních případů klíčová.“. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný této povinnosti dostal a v řízení o rozkladu přihlížel k relevantním a specifickým okolnostem daného řízení, které následně potvrdily nedostatek dobré víry při podání napadené přihlášky.

[43] Jak plyne z výše uvedeného, ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán. Ze všech shora popsanych důvodů taktéž Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl dán obecně namítaný kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jak bylo

uvedeno, správní orgány ve věci dostatečně zjistily skutkový stav a nedopustily se ani jiné podstatné vady řízení, ostatně posledně uvedenou skutečnost stěžovatelka ani nenamítala.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[45] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu